

WOLKROVY PROSTE NOWINY

4.

PA'
TEK

20.6

03



1.

Co je nového

- No, spíše co je ostudného. Bezmyšlenkovitě jsem včera psala podle diktátu Mirka Kovářika recenzi na představení Zpěvy sladké Francie a při přepisu vyrobila v 0.30 hodin hrubici jak Plzeňskou věž. Na straně 8 v Prostě j/novinách by Mirek Kovářik v životě nenapsal: „... jakási tresť motivů, které sami o sobě ...“ Samozřejmě, motivy samy, unavené oko a nepozorná mysl vykonaly své... S velikou omluvou vám i Mirkovi

rdící se Petra

- Poezie všude jest, i na 29. Letní filmové škole v Uherském Hradišti, která letos potrvá od 25. července do 3. srpna. V doprovodných programech jest první den zasvěcen surrealismu, další autorům spjatým s jazzovou či rockovou hudbou nebo beatnickým hnutím, další nonsensu, další revolucionářům a pak undergroundu a dalším a dalším. Sežeňte si podrobné informace, třeba na www.artfilm.cz/lfs-2003 a vypravte se do Uherského Hradiště!

Rozhovor: ALEŠ PROCHÁZKA

Uspěla jsem příjemné posezení s režisérem Alešem Procházkou, Prostějovským rodákem a režisérem muzikálu, který budeme mít tu čest shlédnout v pátek o půl osmé večerní hodině v MD. Mimoto se už několikrát účastnil našeho milého Wolkrova festivalu, také z porotních řad. To by bylo tak na úvod.

Jak je to dlouho, co jsi se fyzicky zpřítomnil na naší planetě?

Je tomu už 27 let, co jsem se narodil normálně v Prostějově, úplně normálním porodem.

A celou tu dobu zde spočíváš?

Víceméně jo, akorát jsem podnikl jeden větší výlet za hranice na delší dobu, vydal jsem se do Anglie. Nejdřív to vypadalo, že tam jedu jako au-pair, ale během mého ročního pobytu se to přetransformovalo, takže jsem se nakonec stal učitelem na místní škole. Teda on to byl spíš takovej velikej komplex, kde bylo těch škol x dohromady. Já učil na katolický, která byla plná Irů, takže docela sranda.

Inu, tak otočíme list. Co ten tvůj muzikál? Pověz něco.

Já muzikály miluju. Chtěl jsem původně udělat něco kolem Olivera Twista, ale nešlo mi sehnat autorský práva. Nakonec jsem sáhnul po středověkém tématu. Jmenuje se to VIA CRUCIS-KŘIŽÁCI.

No o ději se asi bavit nebudem, to konec konců uvidíme sami, a musíme se mít na co těšit, že jo. Ale co ten název? Jak jste na to přišli?

Chtěl jsem něco exotického, tak trochu tajemného. Je pravda, že to bylo těžký, ten výběr. Padaly dokonce návrhy typu Tarantule útočí, Úsvit kříže, Soumrak meče, Úsvit soumraku, Soumrak úsvitu...

A ty sám jsi tím velkým mistrem, co toto dílo vytvořil?

Já to napsal, hudbu udělal Arnold Prokop, a taky nesmím zapomenout zmínit mé siamské dvojče Mirka Ondru.

No a pak se na tom podílelo dalších asi 30653 lidí, z herců mi pořád někdo odcházel, rušil, omlouval se....

Pracoval jsem asi s 50 lidma, převážně středoškolákama, tak byl konflikt studia a divadla docela častej. Dvakrát jsem měl tak velkou krizi, jak mi lidi odcházeli z hotových rolí, že jsem myslel, že je buď nakopu do zadku, nebo se na celej muzikál vyseru. Neudělal jsem to a jsem rád. Při premiéře lidi vstávali ze židlí a to je nepopsatelně úžasnej pocit.

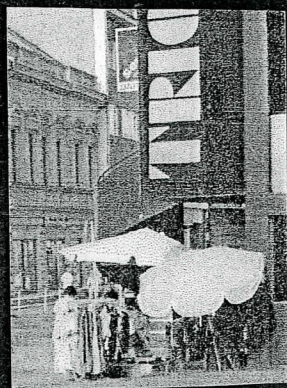
To je hezký, že se ti to „povedlo“. A máš nějaký sen ve svém muzikálovém režírování?

MIKROPORTY!!!! Hrozně po nich toužím, ale nikdo mi je nechce koupit. Ach jo.

No tak třeba se někdo movitý po přečtení rozhovoru ustrne... Co takhle radu budoucím návštěvníkům Via Crucis?

Divadlo nekouše!!! A hlavně nebojte, nemusíte v obleku.

Radka Nováčková



Úvodník

očima ukrajuji si ze země
jako z mléčné kaše,
posypané cukrem a skořicí,
zapomínám na noviny,
tramvaj a ulici
v šedivém kupé
s lidmi, kteří **odjíždějí
nebo přijíždějí
vlastnímu srdci.**

Svatý večer
proměnil náš vlak
v punčošku za oknem.
Pane Mikuláši, přijď také sem,
navštívit tyto neklidné děti
na jejich pouti.
**Ony chtějí zem
svými cestami obejmouti**

Jiří Wolker

Poutníci

nakonec nepřizvali na letošní festival několik
bohů ze Svatého Kopečku, a jak známo ze
Šípkové Růženky, to se nevyplácí. Tak třeba
pan Nadhled, ten sice hostoval sem tam u
jednotlivců, ale soubory na něj ve většině
případů kašlaly škály. Ještě, že je to zrovna
on! Ten nejméně mstivý! Dobře totiž ví, že ten,
kdo ho nepozve, se nejvíc mstí sobě sám.

3.

Program

PROGRAM DNES

9:00 - 11:00 hodin
salonky Národního
domu

Rozborové semináře s recitátory sólisty

11:30 hodin
DUHA

Na kus řeči

s porotou, účinkujícími a diváky o zhlédnutém představení

14:30 hodin
DUHA

Seminář pro účastníky WP

Inscenování literárního textu
Alena Zemančíková, Radovan Lipus

18:00 hodin
MD - sál !!!

Závěrečný večer 46. ročníku Wolkrova Prostějova 2003
přehlídka oceněných recitátorů
a vyhlášení výsledků WP 2003

19:30 hodin
MD - sál

VIA CRUCIS - KŘÍŽÁCI

Multimediální muzikálový "spikták!" prostějovských autorů
Arnolda Prokopa, Aleše Procházky, Miroslava Ondry a
Vojtěcha Peštuky o lásce a mezilidských vztazích na pozadí
historické události.
Režie : Aleš Procházka

22:00 hodin
DUHA

A je to !

Poslední možnost k popovídání o čemkoliv u sklenky
čehokoliv.

PROGRAM ZÍTRA

POETICKÝ JARMARK

9:00 - 12:00 hodin
nám. T.G.Masaryka

VIVAT DIXIELAND - soubor ZUŠ V.Ambrose v Prostějově

DIVADLO Z PŮDY, Klášter Hradiště nad Jizerou
uvádí veselé, poučné i hrůzostrašné jarmareční písně

DOMINO Olomouc - folková skupina

10:00
Špalíček
(Úprkova ul.)

LÉTAJÍCÍ RABIN

koncert prostějovské klezmer skupiny
(festivalový off-off program)

11:00 hodin
kino METRO

Mimořádná filmová projekce !!!

Bavili jste se ? Soutěžili jste ? Sledovali jste divadelní
představení ? Dobrá. Teď Vás budou bolet ruce a možná i
bránice, protože

Hrajeme film **KARHANOVA PARTA (1951)**

Duševní přípravu na silný zážitek necháme na Vás, fyzickou
kondici podpoříme prostřednictvím tradičního koblížkového
rautu před zahájením projekce.

Podval

Pan Nadhled se na
straně 1 díví, proč ho
soubory tak málo
zvaly na svá
představení.

Kdo dělal kruciální
prostějovský
muzikál?
Sympatický Aleš
Procházka.
Nekonvenční
rozhovor s ním si
užijete na straně 2!

Bonusovou - volně
loženou - kartu
uschovat!!!

Honzovy sloupky
k sólistům na
panoramatu stran 6 a
7!

Recenze na
představení na
stranách 8 až 10, to si
pošmáknete!

Soubory se Představuji

De Facto Mimo - Jihlava

- 1) Jak hodně by si člověk měl vyhrát, aby mohl vyhrát?
- 2) Co by nemělo chybět sdělení, aby z něj bylo sdělení?
- 3) Kdo a proč je klasik, co a proč je klasika?

ad 1) Sáhnut si na dno, objevit svou podstatu a najít svou přirozenost pod nánosy konvence. Potom snad...?!

ad 2) Humor, slzy, krev pot...koule!

ad 3) Klasik je ten (ta), kdo objevuje už známé pravdy. Proč? To ví jen an (ona) sám (sama). Klasika je to, co dobře známe a nechceme to jinak. Proč? To kdybych věděl...

Petr Soumar

Porota se Představuje

Velectená redakce,
tady jsou mé reakce,
všechny pěkně popořadě...

Otázky anketní:

- 1) Které texty by neminuly váš výběr pro WP, kdyby vás už neminulo 35 let?
- 2) Co se musí během vystoupení či představení stát, abyste zapomněl/a, že jste porotce?
- 3) Jaký je osobnostní profil slečny Pointy?
- 4) Kdo a proč je klasik, co a proč je klasika?

Reakce první aneb „coby kdyby“

Možná se to vůbec nezdá,
ale první otázka
pro mě není hypotéza.

Nebylo mi pětatřicet –
dokonce mi nebylo
ani o žádný rok více.

Že jsem ale ještě mladý,
postavím se k otázce
pouze čelem, a ne zády.

Rád bych dělal dokonale
Seiferta a Halase!
Rád bych jejich slova stále

opakoval všude znova.
Rád bych, ale nemohu...
Jsem snad Hana Kofránková?

Reakce druhá aneb „co se musí stát“

Ať se stane, co se stane,
vždycky už to tady bylo,
„nové“ triky dávno známe,
jen si špatně vzpomínáme!

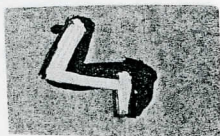
Ať se stane, co se stane,
vše tu ještě jednou bude –
věci nikdy nevidané
jsou jen zdáním, které klame!

Reakce třetí aneb „slečna pointa“

Pointa je chvíle, když
ještě nevíš a už víš.

Reakce čtvrtá aneb „kdo a proč je klasik“

Shakespeare, Puškin, Mann...
klasikem je ten,
kdo si tohle označení
nevybíral sám!



HILAS PUBLIKA

Divadlo DOTEKY

Když jsme včera v osm hodin usedaly do sálu Duhy, byly jsme nedočkávané a plné očekávání. Jako aktivní tanečnice a milovnice tance i divadla jsme se na divadlo DOTEKY moc těšily. Když jsme ale krátce po deváté odcházely ze sálu, naše pocity byly velmi rozporuplné. Proč? Představení rozdělené do čtyř částí mělo svá dobrá i horší místa. První a třetí část patřila k těm lepším. Šlo o výrazový tanec, který byl podložen hezkou hudbou a dobrými výkony. Druhá část nás upřímně zklamala. Ale proč? Improvizace povedená, verše krásné, ale ... Bylo to dlouhé s ne moc výrazně provázejícím hlasem. Možná by stačila dívka jedna, na kterou by se divák lépe soustředil a veršů méně. Celkový dojem ale jistě vylepšila závěrečná pantomima nazvaná Larvální masky, kde s pomocí detailů, minimálních zvuků a hezkých kostýmů vznikla zajímavá scénka. Sečteno a podtrženo, máme rozporuplné pocity, ale stálo to za to.

Tereza Říhová a Eva Procházková (GFK)

Co jste si z představení odnesli?

- poučné
- perfektní výkony, já bych to nezvládl
- krásný zážitek

Která část a proč vás zaujala?

- poslední larvy, protože sedí
- třetí, kvůli kostýmům
- improvizace
- především ty larvy na konci
- všechny, něco takového jsem nikdy neviděla

Co spojení poezie a tanec?

- ty básničky byly divné a nepochopila jsem tu improvizaci
- bylo to zvláštní, hezký, ale moc dlouhý
- mělo to být kratší, ale jinak pěkný

Přidejte přídavné jméno té hře

- zvláštní
- překvapující
- povznášející
- krásné
- čisté
- zajímavé
- originální

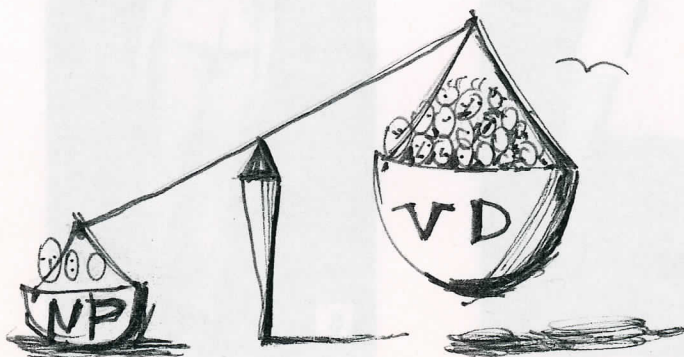


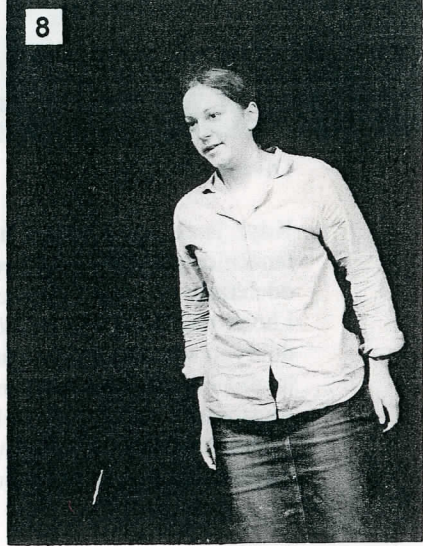
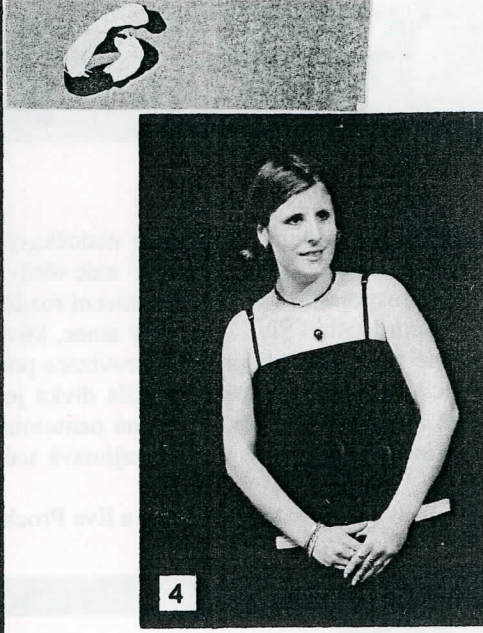
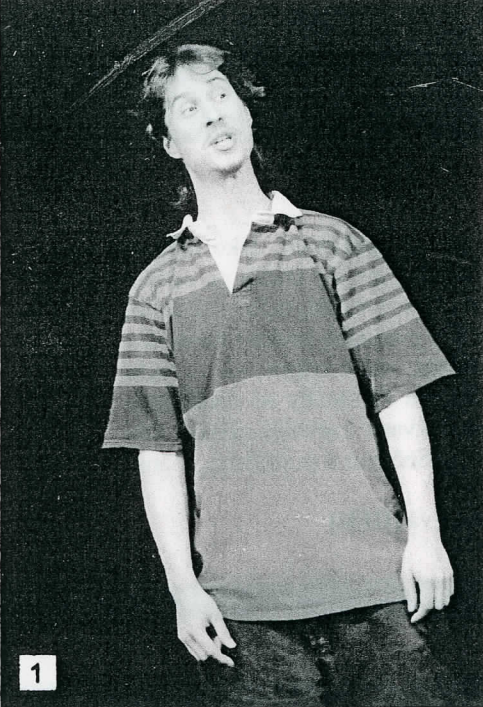
My a Oni, aneb co mi chybí

Jak je vidno z přiloženého obrázku, situace na počátku diskuse je už ve své podstatě nevýhodná pro NP i VD. Co přiložit či ubrat na některé z misek, aby se obě strany ocitly na stejné rovině a mohly najít společnou řeč? Vyplašeným divadelníkům chybí spoluhráč, který by je podpořil, ale tento spoluhráč by neměl být nijak citově angažován na jejich představení. V řadách diváků se někdo takový objeví jen ztěží. Zkrátka a dobře, myslím si, že diskuse by neměla být řízena porotci, ale nějakým nezávislým moderátorem, který by vyplašeným divadelníkům pomohl zahnat jejich strachy a zároveň krotit zbytečné tlachy.

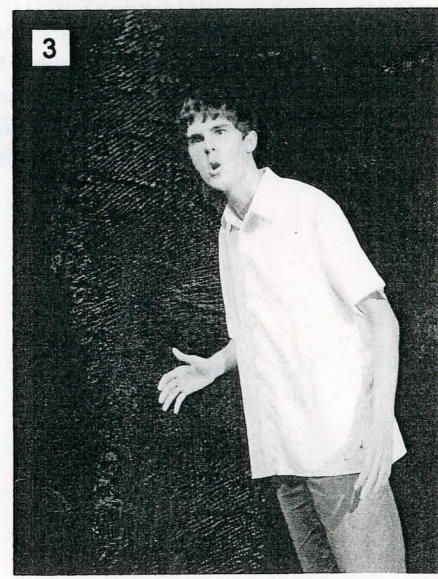
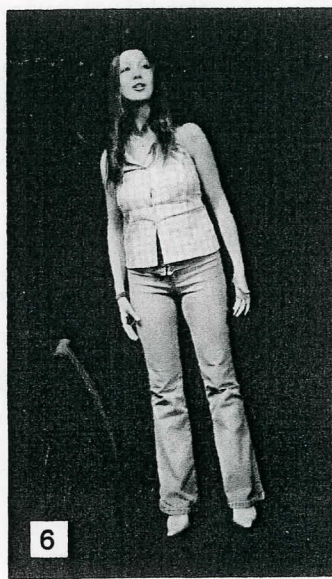
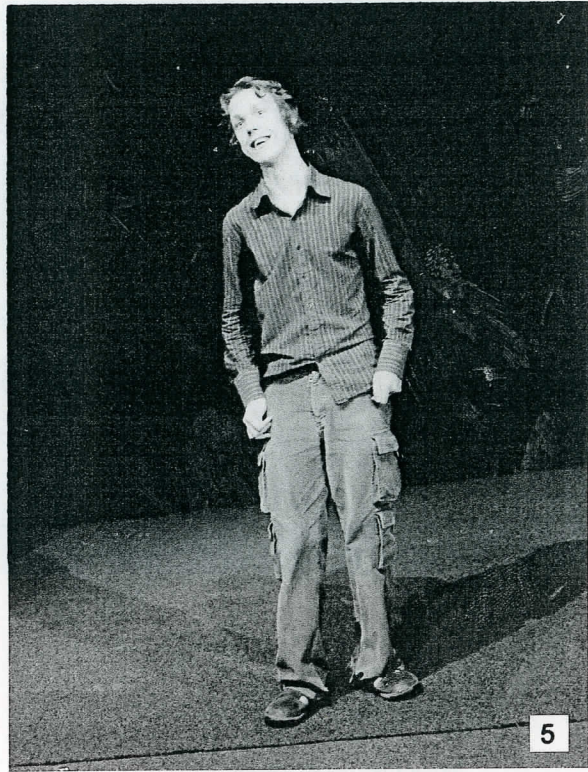
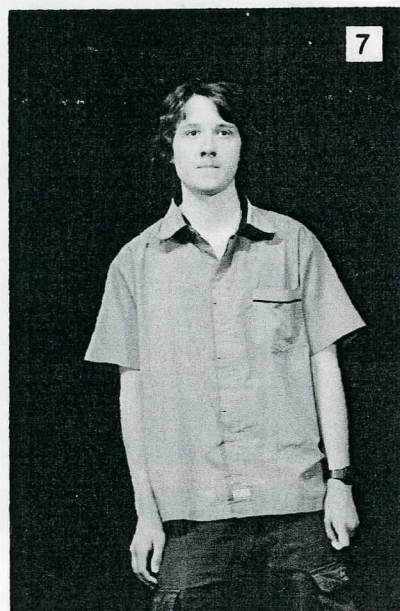
Hana Nemravová

VD – vyplašení divadelníci
NP – nabušená porota





- 1 - Jan Konečný
- 2 - Monika Bryšová
- 3 - Jan Kohoutek
- 4 - Jana Novotná
- 5 - Bohdan Bláhovec
- 6 - Simona Hřebíčková
- 7 - Ondřej Němec
- 8 - Lenka Mudrová



Soliste za oponou

Také druhý den soutěže nabídl 60 textů - tentokrát to však poezie vyhrála nad prózou na celé čáře. A také ubylo interpretů, jejichž cílem bylo vzbudit smích. A také přestávky byly delší - těžko říct proč.

Moderátor Dušan Utinek rezignoval na vymýšlení originálních textů pro uvádění soutěžících - nijak to nekomentoval, tak snad není na vině moje poznámka ve včerejším čísle.

V první kategorii se pomyslnému průměru podle mého soudu vymykalo pět vystoupení. Nejvíce jsem se bavil při přednášce **Ivany Krmíčkové**. Při interpretaci Vodňanského a Skoumalovy „Definice neteře“ hrálo důležitou roli oblečení, náležitě využito bylo i tělesných dispozic přednášející. Z toho všeho vznikla výborná parodie na neomylné a do sebe zahleděné vědecké typy.

Julie Goetzová byla do slova a do písmene těhotná knihou, ze které budou jednou všichni čerpat a která otřeše základy světa (Henry Miller - Obratník Raka). **Lenka Schubertová** čekala na smrt manžela a na jeho nezanedbatelný majetek. Dočkala se. Ale konec jejího čekání bych nenazval právě šťastným. Chvillemi jsem měl dojem, že čte skutečně ze svého vlastního deníku... **Zuzana Kokešová** nabídla matematické zamyšlení Daniila Charmse (Sonet) na téma "Je osmička za sedmičkou, nebo před sedmičkou?". Chvilí jsem si byl poměrně jistý, ale pak jsem začal váhat. I mě začal tenhle problém znepokojoval. V tu chvíli ale naštěstí spadl z lavičky nějaký chlapec, zlomil si čelist a vytrhl nás z oněch zapeklitých úvah. V lidovou vypravěčku se proměnila **Tereza Lexová** a připomněla všem přítomným, že s námluvami bývá někdy potíž (Josef Štefan Kubín - Honza na námluvách).

Mými dosavadními favority ve druhé kategorii byli Jan Konečný a Jan Kohoutek - na poslední chvíli (konkrétně za pět minut tři) se však objevila vážná konkurence v podobě **Petry Nesvačilové**, která nabídla k poslechu úryvek z textu Ireny Douskové **Hrdý Budžes**. Asi každý z nás si s trochou nostalgie (případně bez ní...) zavzpomínal na chvíle trávené ve školní jídelně, na hlídající učitelky a družinářky, na haši, kterou nebylo tak snadné vrátit paní (případně soudružce) kuchaře a tak dále a tak dále. Nedovedu si představit, že by byla Bára Hrzánová o mnoho lepší. Bavil jsem se skvěle. Úryvek z Ortenovy Žihané knihy už tak výrazný nebyl, ale o dobrý dramaturgický nápad se jedná docela určitě.

A teď zpátky k dosavadním favoritům. **Jan Kohoutek** všechny pobavil pohádkou o penisech, třetích nohách a mnohém jiném. Šlo vlastně o jakési kurzy milování, které nám nabídl s naprosto nevinným výrazem v tváři. Jako kdyby byly penisy a vagíny tím nejběžnějším konverzačním tématem na světě. Využil k tomu textu Herberta T. Schwartze Veliký a zlá kouzelnice.

S **Janem Konečným** jsme mohli prožít jeden kompletní milostný akt s avantgardní tanečnicí - s předehtou i pořádným orgasmem. Užíval si a obecenstvo si to rádo užilo s ním. A na závěr se ukázal být skromným hochem, který netouží po potlesku. I tak lze myslím pochopit závěrečnou větu „A na potlesk sere pes!“ (Jáchym Topol). Pokud jste Jana Konečného propásli, nezužejte - ještě je tu laureátský večer. A vzhledem k tomu, že byl Honza přijat na DAMU, jistě se s ním nevidíme naposledy.

Bohdan Bláhovec dokázal, že poezie beatníků může být zatraceně aktuální. Allan Ginsberg (Ameriko) by se divil. Nebo možná ne. **Miroslava Venclová** všechny přítomné přesvědčila o tom, že na záchodě si člověk může užít spoustu legrace (Gerhard Rühm - Toaleta). **Vojtěch Bárta** dorazil za oponu na poslední chvíli, ale i tak stačil dokázat, že takový obyčejný letní večer může být velkým dobrodružstvím (Bohuslav Reynek - Letní večer). Celkem třikrát jsme měli možnost slyšet báseň Slepá Reiner Marii Rilkeho. **Barbora Chybová** recitovala bosa, bez hnutí a v poměrně svižném tempu, **Jana Trojanová** byla mnohem pomalejší, ale zase jsem si víc užil jemné nuance Rilkeho textu - tak nevím - nějak si z těch dvou výkonů nemůžu vybrat jen jeden. Interpretace Dany Kachlíkové mě příliš nezaujala.

A jsme u třetí kategorie. **Lucie Vinšová** se tentokrát představila jako stará kurva (Karel Hynek - Tak tedy to bylo naposled). Byli jsme svědky fascinujícího životního účtování. Ale bez rezignace. S touhou najít si ještě mladého studenta a vzbudit tak závist u sousedek. Nevím, jestli Lucie někoho hledá, ale určitě by si někoho zasloužila...

Lukáš Tvrďoch pobavil textem Ivana Wernische (Byl jednou jeden Bedřich). Nikoho nenechal na pochybách, že jediným zajímavým je v tu chvíli za oponou on. Při recitaci **Pavla Richty** nikdo nemohl chytat lelky - děly se totiž opravdu divné věci (Jiří Suchý). **Libor Pinl** si užíval Holanovu Ódu na radost tak trochu chladně, racionálně, s odstupem - ale za slova nám nahlédnout dovolil. **Pavla Šedivá** vykreslila fascinující, barvitý obraz Seiny (Jacques Prévert) a **Lukáš Langmajer** se proměnil v havrana (Petr Placák) a navzdory větru šel za svým cílem. Zprvu jsem nechápal, proč bylo jeho putování k šibenici tak dramatické. Proč se všichni ostatní havrani šibenice báli. Možná si šel pro smrt. A to už se potom nedívám ničemu.

I ve čtvrtek bylo za oponou (tak úplně přesně to nesedí - opona totiž nebyla zatažená - ale když ono to zní tak hezky...) poezie víc než dost a stálo mě to hodně sil. Ale na konci jsem si mohl s čistým svědomím říct "A hrdý bud', žes (čti Budžes) vytrval!" a začít se těšit na laureátský večer. Těšíte se taky?

Honza



ZUŠ OLOMOUČ - ŽEROTIN

JAK JSME SE VESPOLEK SNESLI S TĚMI LESKLÝMI VESLY

Tak tedy o tom co viděno bylo a v paměti zbylo když bylo bílo a veskrze milo. Elementy. Částice. Prvky základní. Když letíš tak nespádni. A zde výšky a závratě. Správně přitažené opratě. Dívky lepé na veslici. Muži plující a snící. A mezi tím vším rytmy, názvuky a slova. Atmosféra, která se nemusí opakovat. Blížkost blízkosti. Slova až ke kosti. Na oblečení torza prádélka. Křídla a křídélka. A ve všem všudy skryty: pařáty intimacy.

Muži, jež svými básněmi a životy se stravují a spalují. A dívky veslují až ke sluji, kde čeká na člověka buben či ozvučnice. Co chtít více po takto citěném. Dřevo s kamenem. A kámen se dřevem. Mlčení se zpěvem. Ostýchavé a zajímavé doteky. Tak to bylo i bude na věky. Mezi muži a ženami. V nás, kolem nás i nad námi. Nahoru od temene. I dolů od ramen. Jasně tušení kmene. Jandl je svoboden. A dobře tak. Správně čteno. Správně citěno. Správně žito. A oni ví to. Přesněji: oni **vědí**. Vždycky je líp mít víc otázek než odpovědí.

Radovan Lipus

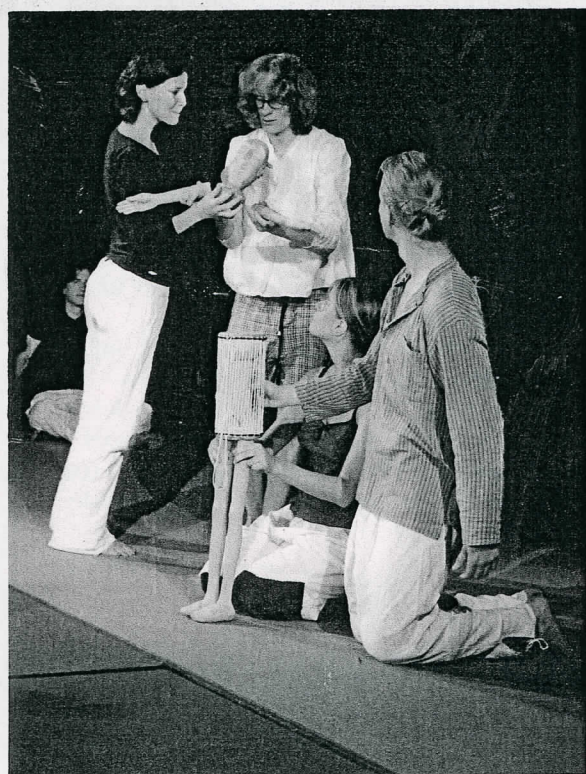
Jaké to bylo ?

- jako celek se mi to vůbec nelíbilo, jednotlivé básně jsou dobré
- neumí hrát s loutkami, ať se to naučí
- nonsens
- bylo to hravé
- nevím, myslela jsem na to, že je mi hrozné horko

O čem si myslíte, že bylo představení ZUŠ Olomouc ?

- asi nad tím budu muset ještě přemýšlet
- nevím, protože mi to nic nenabídlo
- o komunikaci a existenci člověka a jedince
- o slovech a o pohybu, o tom, jak vyjádřit slova pohybem. Nebo naopak ?
- no, mě to nějak uniklo, radši jsem si četla
- nepochopil jsem to

VESEL U VESEL



LORI, Lásko moje P. ve L Lášák

Tak dlouho jsme volali po TÉMATU inscenace, jasně předestřeném, až jsme se dočkali. Navíc ve vypjaté dramatické podobě: velikost DÍLA a „nízkost“ jeho AUTORA. A navíc nazírané z nejintimnější blízkosti. A ještě navíc – autora opředěného čítankami, cílenými i nezáměrnými mystifikacemi, ambicemi národních buditelů a omyly i tápáním literárních historiků. Toto se zdá jasné. Alespoň pro mne.

Ala tady jasno – alespoň pro mne – končí. Začínám být zavalen divadelně poetickou veteší (svíčka, stínohry, však s kloboukem, šáteček kolem krku K.H.M.), o které se domnívám, že ji lze v inscenaci použít už jenom jako ironizující citaci. V „druhém plánu“ neustále někdo přechází a já jen stěží tuším proč. K.H.M. *pipne* za promítacím papírem: „Prosím, jen pijte, panno, to vás příjemně zahřeje.“ a Leny na to: „To je pan Mácha, ten bude hrát hrdiny, má k tomu pěknou postavu a *silný hlas*.“ Kde se vzalo, tu se vzalo Kouzlo nechtěného. Stejně tak, kde se vzaly, tu se vzaly tesilové kalhoty romantického barda. Na mou ČEST slyším: „Že jsem nezapomněla ČESTVOU.“, říká K.H.M. a Lori oddaně opakuje „ČESTVOU“. To vše uprostřed jakéhosi scénografického neladu. Z očekávaného dramatického střetu se stává osvětově vzdělávací pásmo a já se pomalu začínám domnívat, že MÁG napsala Eleonora Schonková, provdaná Zihová.

Marné volání.

Miloslav Maršálek

[NE]SMYSL LuhAČOVICE

e.



DE FACTO MIMO

Jihlava

KAREL HYNK - Inu mláďi je mláďi. román

Dříve, než se oddám příběhu Eugenie a Dominika, vzpomínám si na dva verše jiného surrealisty, Oldřicha Wenzla, který (lovím v paměti) zní:

Ptala se mě jedna krásná mladá dívka:

Pane básníku, co je to přívál krve?

A DE FACTO jakoby MIMO na otázku odpovídá.

Tvůrci inscenace surrealistického textu Karla Hynka prostřeli pro publikum ještě dříve, než zazněly první tóny a verše, opulentní stůl, na němž se v průběhu následujících 40 minut bude odehrávat krutě milostný příběh lásky. Během inscenace jsme svědky erotiky, jež se rozlévá od rozkoše z jablka přes něžnost ptáčka, trnutí z krve až ke konečnému klidu ve spánku, jenž je smrtí. Od dětské hry přes majetnickou péči k trýzni žárlení, zoufalství z unikání lásky mezi prsty a vysvobození průstřelem lebky. V inscenaci jsou uplatněny obrazy surrealistického světa podvědomí ve shrnutí, které má v sobě nadsled současnosti, jímž vše zpracovává jakoby objektivem kamery ve filmu. Děj toho filmu se odehrává kdysi, o tom kdysi se však nedá přesně říci, kdy, a není to ani třeba, protože cítíme, že tato exaltovaná, krutá i něžná krása je zde a teď, jen vidět ji a vyslovit není pro každého, protože to vyžaduje odvahu za hranice konvencí.

Když se člověk vymaní ze sugestivní obrazů, jež jsou vpravdě pastvou pro smysly, neubrání se otázkám: zda inscenace není silnější ve výtvarném výrazu než v interpretaci (opravdu krásných a vpravdě básnických) textů

zda Eugenie (ve flekaté sukni červené jen o jeden odstín sytější než její vlasy) je v inscenaci rovnocenná Dominikovi v příběhu jejich lásky

zda MUC Poledna je Dominikovým manipulátorem či protihráčem

zda herec Dominika, (strhující ve svém nasazení) nedohrává básníkem nastolené obrazy zbytečnou realistickou posunčínou a další.

Pokud je divák „do krve pořežán“ obrazem milostného dialogu dvou něžně přitukávajících sklenic, jež se ze samé náklonnosti roztřískají,

pokud je „v souboji zabít“ jazykem soka

pokud je „milostně vybičován“ dvojí přesnou trefou jablky do vědra s vodou

a pokud „zemře“ pokladen růžemi za zpěvu ukolébavky,

otázky zaplaší a oddá se obrazům.

A pokud si Karla Hynka na základě inscenace přečte, zážitek se mu doplní o slova, jež unikla.

Alena Zemančíková



♥ POTŘEBU ♥

USCHOVEJTE



PRO PŘÍPADNOU

TET

METAFORA
ALEGORIE

BABA ERUDICE

DOPORUČUJE

Knihkupectví Votobia

Pro ty z vás, kteří rádi čtou a ještě raději si vybírají z velkého množství dobrých knih, máme perfektní typ - knihkupectví Votobia na Masarykově náměstí. Obchůdek tak akorát, kde na vás dýchne ovzduší krásných slov. Najdete zde spoustu děl spisovatelů velikosti bratří Čapků, Vančury, Orwela (1984) nebo Johna Steinbecka. Prostě knížky, které vám ještě chybějí v knihovně. Je tu široký výběr beletristických děl, pohádek, historické literatury, literatury faktu i literatury zabývající se moderním přístupem k životu - objevíte zde knihy o mantrách, kineziologii, Feng-shui, tibetské medicíně a to vše v úžasném množství a hlavně za výbornou cenu. Např. Čapkovy překlady francouzských básníků za 40Kč. Ale v těchto dnech za pozastavení stojí především regál s poezií. Tam si opravdu přijdete na své. Najdete tu sbírku prokletých básníků, Seiferta, Gellnera a samozřejmě nemůže chybět Wolker. My už jsme si vybrali, tak teď je řada na vás.

Eva Procházková a Tereza Říhová

Máme pro vás pár tipů k počteníčku. V klubu Duha má nakladatelství MLADÁ FRONTA koutek s pěknou hromádkou knížek, tu hromádku jsme pro vás omrkli, a dovolujeme si vám doporučit pár díleček:

- * Allen Ginsberg - Karma červená, bílá, modrá
- * Mikael Niemi - Popmusic z Vittuli
- * Mayra Monterová - Poslední noc s tebou
- * Li Čching - čao - Květy skořicovníku
- * Jiří Orten - Hořký kruh
- * Květa Legátová - Želary
- * Květa Legátová - Jozova Hanule

PS: Bob vám vzkazuje, že stravenky neberou!



Míša a Bob

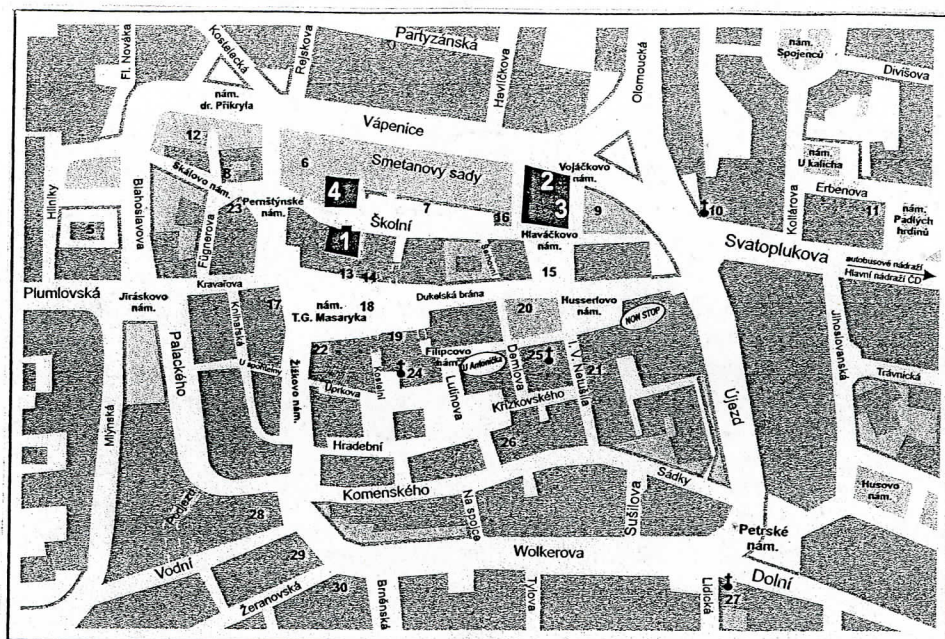
Publikace z ARTAMY nabízené recitátorům ku poučení jsou celkem čtyři, redakce zpravodaje ve čtvrtém čísle nabízí čtvrtou a poslední z nich.

Bez konce širé moře je

Sborník komentovaných dramatizací divadla poezie z textů Jiřího Wolkra „Balada o námořníku“ a „Jony“

Publikace podrobně rozebírá dvě inscenace Wolkrových děl. Baladu o námořníku, tak, jak se ji zmocnil Severočeský klub uměleckého přednesu v režii Rudolfa Felzmanna a výsledek představil na festivalu Wolkrův Prostějov v roce 1977. Jako druhou sleduje publikace inscenaci Wolkrový prózy Pohádka o Jonym z cirkusu pardubického Studia uměleckého přednesu – autorem scénáře a režisérem inscenace byl Miloslav Kučera a na WP se představila v roce 1980. Když už člověk neměl příležitost vidět představení, která se natolik vepsala do paměti, že jim ARTAMA věnovala pozornost v publikaci, je určitě dobré prostudovat alespoň jejich komentovaný záznam.

MAPKA



Legenda k mapě

- 1 DUHA - kulturní klub u hradeb
- 2 Městské divadlo
- 3 Národní dům
- 4 Kino METRO 70
- 5 Lázně + restaurace
- 6 Socha B. Smetany
- 7 Městské hradby

- 8 Zámek - GALERIE
- 9 Památník manželů Vojáckových
- 10 Kostel a klášter Milosrdných bratří
- 11 Kovařikova vila
- 12 Okresní knihovna
- 13 Rodný dům J. Wolkerova
- 14 Portál tzv. Onšova domu
- 15 Socha K. H. Borovského

- 16 Galerie Bašta
- 17 Nová radnice (MÚ Prostějov)
- 18 Morový sloup
- 19 Stará radnice (Muzeum)
- 20 Socha J. Wolkerova
- 21 Bufet Gastrom
- 22 Občerstvení DĚSI
- 23 Bufet U zámku

- 24 Kostel Povýšení sv. Kříže
- 25 Husův sbor (dříve synagoga)
- 26 KAS Centrum, Art Centrum
- 27 Kostel sv. Petra a Pavla
- 28 Pošta
- 29 Komerční banka
- 30 Portál tzv. Černého dvora

BARATON A PUBATON

Doufám, že jsou mezi námi lidé, kteří mají rádi naše české muziky v jejich domovině. Pořádně zaplivané hospodě! Přesně taková je Beseda - krásná, nemalovaná, páchnoucí a s alternativní kuchyní. Lásko, která nás spjala s touto hospodou, ve které se močí na zeď a vystavují partě štamgastů je taková, že se nám také někdy povede zvracet a válet se někde jinde než v posteli. Proto si vezměte vaše božihodové oblečky a vystavte své těla očistným proudům piva. Nazdar!

Langoš a Lucka

REDAKCE

PETRA KOSOVÁ

RENATA VORDOVÁ

ŠTĚPÁNKA BLÁHOVCOVÁ

DANA PAVLÍKOVÁ

JÁRA FIDRMUC

BOB PACHOLÍK

JAN ANDERLE

12